

Recull de Premsa

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

► 17 Marzo, 2015

CLÀSSICA

Jordi Savall albira el cim de la 'Passió segons sant Mateu'

Crítica

XAVIER CESTER
BARCELONA

Jordi Savall PALAU DE LA MÚSICA
15 DE MARÇ

Les metàfores, ja siguin, per posar algun exemple, marineres o muntanyenques, tenen els seus riscos i poden derivar cap a direccions que no són ben bé les previstes per qui les enuncia. Ítaca segueix ben lluny, i de l'Everest, de moment, només n'hem albirat el cim. Això sí, el camp base ja queda enrere. La muntanya més alta del planeta va ser la imatge que va fer servir Jordi Savall per presentar la primera versió que dirigeix de la *Passió segons sant Mateu* de Bach.

La complexitat inherent de l'obra, el seu caràcter totèmic i la quantitat i qualitat de referents de tota mena justifiquen les possibles prevencions que el músic igualadí

pogués sentir. Per aquesta raó, posats a emprendre l'ascensió, és preferible comptar amb el millor equipament possible. Descomptant un parell de solistes discretes (i un de subestàndard), Savall tenia les peces adequades. Le Concert des Nations va tornar a ser l'orquestra càlida i expressiva dels millors dies, amb aportacions solistes de gran mèrit, començant pels dos *concertinos* (Manfredo Kraemer i Olivia Centurioni), i continuant per flautes, oboès i fagots, i el mateix Savall a la viola de gamba, sense oblidar els recitatius per Michael Behringer a l'orgue i Balázs Máté al violoncel.

En la Capella Reial de Catalunya, hi conviuen cantants joves que formen part de l'acadèmia impulsada per la Fundació CIMA amb altres de més bregats, conformant un doble cor on, per sobre d'una unanimitat mil·limètrica, dominava la sensació d'estar davant una suma de veus individuals amb personalitat pròpia. Això no va ser cap obstacle perquè tant els corals com els grans cors

Jordi Savall va dirigir per primera vegada la *Passió segons sant Mateu* al Palau de la Música. LORENZO DI NOZZI

que obren i tanquen la *Passió* tinguessin l'amplitud i la cohesió necessàries, a les quals va contribuir l'excel·lent Cor Infantil Amics de la Unió dirigit per Josep Vila i Jover. Del cor van sorgir els solistes de les àries, destacant amb força el contratenor Maarten Engeltjes, amb un cant de gran intensitat (com un adolorit *Erbarne dich*), la soprano Marta Mathéu amb un extàtic *Aus Liebe* i el bariton Matthew Brook.

Per què no vam fer el cim? Diferents factors ho poden explicar, començant pel caràcter general d'una versió que no va acabar d'agafar embranzida fins a la segona part, quan les coses es posen lletges per a Jesús. Hi va contribuir que la funció fos intermitent i que Savall a vegades busca més el preciosisme sonor (amb les tonalitats àuries marca de la casa) que l'aprofundiment. Però tampoc cal posar-se nerviós: ¿algú creia que al primer intent ja sorgiria una versió definitiva? Aquesta notabilíssima *Passió segons sant Mateu* per Jordi Savall hauria de ser la base per a nous atacs al cim. ■

► 17 Marzo, 2015

Los pitos que cerraron Les Corts

14.000 aficionados del Barça abuchearon el himno en 1925 y Primo de Rivera cerró el campo seis meses

MIKEL ITURRALDE

twitter: @MikelItu

El gobernador civil cargó contra Joan Gamper «por su indebida correspondencia a la hospitalidad que les ha dado la nación española»

BILBAO. Seis meses de clausura, suspensión de todas las actividades del club, 'invitación' al exilio del presidente y anulación de actuaciones corales. La afición y el club culé pagaron cara su osadía. Se hacía necesario ejemplarizar, y Miguel Primo de Rivera no podía dejar pasar la ocasión. Y no lo hizo. El público de Les Corts y el Barça fueron acusados por el gobernador civil de «no guardar los respetos debidos a un himno que simboliza la patria». El dictador tenía clara la afrenta y exigió medidas contundentes para limpiarla. La decisión se tomaba cuatro días después de ocurridos los hechos.

Eran tiempos difíciles. La llegada del general Primo de Rivera al Gobierno fue recibida con recelos por una buena parte de la sociedad catalana, que expresaba sin disimulo signos de resistencia contra el poder central. El Barça se identificaba plenamente con las ideas catalanistas. El club blaugrana organi-

zó como homenaje al Orfeo Catalá un partido contra el CE Júpiter, el equipo de Poblenou que se había proclamado campeón de la Segunda División. La autoridad gubernativa no concedió inicialmente el permiso; pero posteriormente rectificó y autorizó el encuentro, que debía celebrarse el 14 de junio de 1925 en el campo de Les Corts, sede del club blaugrana.

El estadio se construyó en un tiempo récord de tres meses. Con

una sola tribuna, disponía en 1922 de una capacidad para 30.000 espectadores (en 1926 se amplió hasta los 45.000) y se levantó para sustituir al obsoleto Camp del Carrer Indústria, donde Samitier, Alcántara, Zamora y Emilio Sagi Barba conseguían auténticas maravillas e iniciaron la época dorada de la entidad. Les Corts fue escenario de la Copa de España que el 13 de mayo de 1923 enfrentó al Athletic y al Club Esportiu Europa, con victoria de los bilbaínos.

El Barcelona organizó dos años después el partido de homenaje al Orfeo Catalá, en el que se enfrentaba como local al Júpiter. Los azulgrana se impusieron con claridad por 3-0 en un encuentro de guante blanco, celebrado un domingo casi veraniego. Al descanso, una banda de música de uno de los barcos de la Royal Navy atracados en el puerto de la Ciudad Condal amenizó la espera. Como deferencia ante el respetable, interpretó la Marcha Real. Les Corts, con 14.000 espectadores en las gradas, estalló en pitos y abucheos. Sin embargo, recibió con una larga ovación al 'God save the King'. El lío estaba montado.

Estelada

Las reacciones se hicieron esperar unos días; pero llegaron con severa contundencia. No era la primera vez que el Júpiter se veía implicado en un incidente con la autoridad. Un año antes del polémico partido con el Barça, se vio obligado a modificar el escudo cuatribarrado y estelado. Primo de Rivera decretó su prohibición. El equipo, de fuertes convicciones catalanistas, se proclamó en

► 17 Marzo, 2015

Les Corts, segundo estadio del Barça, se inauguró en 1922. Los días de partido la Guardia Civil solía controlar el orden público. El fundador y presidente Joan Gamper, en el centro con pajarita, recibió un cálido homenaje en 1923 (abajo).

FC. BARCELONA

1917 campeón de Barcelona de Segunda Categoría y en 1925 campeón de Cataluña y de España del Grupo B, equivalente a la Segunda División. Sus mejores años fueron en la década de los 30, cuando llegó a tener 2.000 socios y competía con el Barça y el Español. En el partido de la pitada se libró de las sanciones, que recayeron sobre el FC Barcelona y el Orfeó Català.

El gobernador civil de Barcelona, Milans del Bosch, convocó a los periodistas el 24 de junio. Les entregó los textos de la resolución adoptada, que debía publicarse al día siguiente en los diarios, y se quejó de que Joan Gamper no había comunicado que se trataba de un homenaje al Orfeó Català. Además, habló de la «descortesía y desconsideración con la que se escuchó la Marcha Real española», lo que constituía «un acto de incalificable desafecto a la patria, con el agravante

de producirse ante extranjeros», causa por la que el estadio quedó clausurado y el FC Barcelona suspendido como sociedad durante seis meses, sin poder utilizar ninguno de sus símbolos. Además de comunicar a la Federación Catalana de Fútbol lo «doloroso» que había sido tomar la decisión, se declaró la «suspensión del Orfeó Català».

Milans del Bosch tiene claro que la entidad organizadora del partido no había promovido «acto alguno contrario a esa manifestación de desafecto ni la contrarrestaron de modo que afirmara su patriotismo». También critica el gobernad civil con dureza al presidente del Barça, el suizo Joan Gamper, y otros directivos extranjeros «por su indebida correspondencia a la hospitalidad que les dispone la nación española» y les reprocha que «rehuyeran citar el nombre de España llamándolo impropriadamente campeonato peninsular».

Sanción reducida

La junta directiva del Barcelona intentó desmarcarse de la acción. «Sería una injusticia hacer responsable a nuestro club de cualquier acto que en su campo se realizase como espectáculo público». Al mismo tiempo proclama que «no se puede hacer solidario de ninguna manifestación que atentara o menospreciara lo más mínimo» a las instituciones representadas de la patria y sus símbolos. Joan Gamper fue invitado a marcharse de España. Hizo las maletas y anunció que nunca más sería el presidente del club que fundó. La situación del Barça se complicó y su continuidad corría peligro.

En diciembre de ese mismo año, casi apagados los ecos del escándalo, llegó al club Arcadi Balaguer, a quien las malas lenguas atribuyen una íntima relación con Alfonso XIII. Balaguer consiguió reducir la sanción a tres meses, concitó el apoyo popular y salvó de la quiebra al Barça con una espléndida aportación de la Banca Jover y los socios. La Federación Catalana retrasó el inicio de las competiciones a la espera de que el equipo cumpliera su sanción.

Como explicó Josep Sunyol, presidente del Barcelona desde 1935 hasta 1936 en una conferencia titulada 'Deporte, escuela de ciudadanía', lo sucedido en el homenaje al Orfeó Català le hizo darse cuenta «de la relación entre el estadio y la calle». Ese vínculo, lejos de disociarse, es hoy más fuerte que nunca. La comunión es total.

► 17 Marzo, 2015

Cúspide sacra de Jordi Savall

CRÒNICA El músic dirigeix amb nota la 'Passió segons sant Mateu'CÉSAR LÓPEZ ROSELL
BARCELONA

Una fita més per a Jordi Savall. El debut del mestre d'Igualada en la direcció de la *Passió segons sant Mateu* de Bach, ofert diumenge al Palau de la Música, es va saldar amb un gran èxit. El públic, que va omplir el recinte modernista, va acabar aclamant els intèrprets de la producció d'aquest monument de la música sacra, que suposa la culminació del treball del violagambista amb l'autor. Les tres hores llargues, comp-

tant el descans, de durada d'aquesta dramatització musical dels moments més durs de la mort de Crist van commoure un entregat auditori.

La dificultat d'abordar aquesta peça resideix no només en l'extensió –és la més llarga del compositor– sinó en l'àmplia gamma d'elements estilístics que hi utilitza i en el fet d'estar escrita per a doble cor i doble orquestra, amb inclusió de solistes i corals. Acoblar tots aquests elements exigeix una precisió extrema perquè s'ha de deixar que cada una

de les veus participants trobi l'espai d'expressió dramàtica adequada, i a la vegada cal aconseguir que l'emoció narrativa del camí del Calvari no es perdi.

Savall va obtenir bona nota en la seva empresa d'aconseguir l'homogeneïtat interpretativa d'aquesta obra amb traços operístics, tot i que potser va faltar un punt d'emoció en alguna de les intervencions individuals. Els 68 números de què consta aquesta passió van trobar en Le Concert des Nations i La Capella Reial

de Catalunya la base per solidificar una proposta que també va comptar amb el Cor Infantil Amics de la Unió.

VUIT SOLISTES // També va ser decisiva la bona elecció dels vuit solistes dels dos cors i la dels intèrprets de l'Evangelistista (el tenor Jörg Dürmüller, d'exemplar fraseig i gran expressivitat en els seus recitatius) i la del baríton que va recrear Jesús (un sòlid i sensible Matthias Winckler). D'entre els components del repartiment van destacar la soprano Marta Mathéu, el contratenor Maarten Engeltjes i el baríton Stephen MacLeod, que va dialogar brillantment amb la viola de gamba de Savall en dos commovedors passatges d'obra.

Però el millor va ser el funcionament conjunt de tots els participants d'aquesta cimera sacra. ==

▶ 17 Marzo, 2015

Crònica **clàssica****Jordi Savall** dirigint la 'Passió segons sant Mateu' al Palau de la Música, diumenge passat ■ LORENZO DI NOZZI

Amb peus de plom

**Valèria
Gaillard****Barcelona**

Ja abans de començar el concert, la sensació de viure tot un esdeveniment surava en l'ambient, diumenge a la tarda, al Palau de la Música Catalana: veure el mestre Savall dirigir per primer cop la *Passió segons sant Mateu* era un es-quer de primer ordre que fins i tot va atreure públic estranger. Al meu costat, una parella d'austríacs estaven indignats perquè cinc minuts abans de començar l'espectacle encara hi havia gent entrant: "Això a Viena seria impensable!" A darrere, uns nord-americans s'extasiaven contemplant la sala modernista: "Mare meva! Mira quin lloc!" La veritat és que feia goig: el recinte estava ple a vessar d'un públic expectant i ben disposat, dignificat per personalitats del món cultural, com ara l'escriptor Jaume Cabré –melòman confés–, el poeta i hebraïsta Manel Forcano, que sovint treballa amb Savall, o el novel·lista andorrà Albert Villarro.

Aplaudiments: Savall apareix a l'escenari amb una túnica negra i un posat sacerdotal. Ataca solemne i reverencial els primers acords de la magna obra. Amb una conducció amorosida, dirigeix tot aquell magma i de músics –entre instrumen-

tistes i cantants–, pels puja i baixa de la partitura. Ataca amb contenció i avança amb peus de plom per la narració sobre la detenció de Jesús al jardí de Getsemaní. No és fins a la segona part, amb el judici i la crucifixió, que l'emoió esclata a l'escenari. De recitatiu en recitatiu, el conjunt va prenent volada aten-nyent moments superbs, com el que ofereix el contratenor holandès Maarten Engeltjes a l'ària *Erbarme dich, Mein Gott*, la quinta essència

Maarten Engeltjes va anar transformant la seva fredor inicial en una emotiva interpretació

de la Passió. O bé, l'ària *Aus liebe*, que broda la soprano catalana Marta Mathéu, d'una intensitat tan gran que hauria convertit al cristianisme l'agnòstic més recalitrant. Un altre dels moments de màxima atenció, ben segur: quan Savall deixa el podi per abraçar la viola de gamba. Primer per acompanyar el tenor Tho-

mas Hobbs i, més endavant, el baix Stephan McLeod a l'ària *Komm, süßes Kreuz*. Interpretades normalment al violoncel, la viola da gamba de Savall confereix un so d'aram a les àries assolint una refinació exquisida. Ras i curt: la comunió ja estava consumada.

Gran ovació per a Savall, que ha demostrat que està més que preparat per fer l'Everest, com diu ell mateix referint-se a la *Passió*. Entre els solistes més aplaudits, el puntal de l'obra, l'evangelista, el tenor Jörg Dürmüller, que va dosificar amb gran saviesa el relat i li va donar volum i relleu. Jesús, el baríton Matthias Winckler, va ser contundent i precís. Però el més aclamat va ser el contratenor holandès Maarten Engeltjes, que va anar transformant la seva fredor inicial en una emotiva interpretació de les seves parts. Es veu que ja als 16 va debutar amb les àries de contralt de la *Passió segons sant Mateu*. Molt convincent, també, l'expressiu baríton Matthew Brook, que va aportar brillantor i dinamisme al conjunt. De la seva banda, Le Concert des Nations va mostrar, un cop més, que té instrumentistes de gran qualitat, i la Capella Reial de Catalunya excel·leix amb aquest repertori com ho fa amb qualsevol peça polifònica vocal del Segle d'Or hispànic. També van fer molt bon paper el Cor Infantil Amics de la Unió. Una nit, en resum, per recordar.

► 16 Marzo, 2015

JUAN CAL
LA PECERA

Correo electrónico: jcal@segre.com · Twitter: @jcalsegrecom · Facebook: www.facebook.com/juancal1/

El lujo de la cultura

QUIEN ESTUVIMOS, el sábado, el privilegio de gozar la *Pasión según san Mateo* de Bach interpretada por el grupo de músicos, cantantes y coros que magistralmente dirige Jordi Savall, hemos podido apreciar en primera persona y con toda su intensidad qué significa la cultura en una sociedad moderna. El propio Savall explica que un montaje como el que estrenó en Lleida, y que ayer tuvo su apogeo en el Palau de la Música de Barcelona, sólo se puede organizar si se dispone de recursos económicos generosos porque de lo contrario es imposible agrupar a un conjunto tan selecto de músicos para interpretar una de las piezas cumbres del barroco. Compleja, diversa, difícil y seductora a un tiempo, la música de Bach mantuvo, durante tres horas y media, a un Auditori lleno a rebosar, silencioso, respetuoso, arrobado, maravillado ante la obra sublime que se exponía ante sus oídos. Algunos eran expertos, musicólogos –la minoría. La mayoría, en cambio, sabía que vivía algo especial porque la sensibilidad humana sabe distinguir entre lo bello y lo sublime. Y, sin ánimo de ser superlativos, la interpretación del sábado se acer-

La sensibilidad humana sabe distinguir entre lo bello y lo sublime. Y el concierto del sábado nos aproxima a lo más sublime del arte

caba a lo sublime. La ovación de más de diez minutos lo corroboró al final. Quienes, en tiempo de crisis, defienden que la cultura es prescindible, que es un lujo innecesario en tiempo de pobreza y desahucios, debería recordar ese papel especial que juega la cultura, que no sólo crea belleza y da empleo a profesionales cualificadísimos, sino que produce autoestima a raudales y constituye un instrumento de identidad social del máximo valor hoy en día.

- [Calàndria \(/calandria/\)](#)
- [Punt de llibre \(/punt-de-llibre/\)](#)
- [Homo Fabra \(/homo-fabra/\)](#)
- [El web negre \(/elwebnegre/\)](#)
- [L'Apuntador \(/apuntador/\)](#)
- [Cast@fiore \(/castafiore/\)](#)
- [Pantalles \(/pantalles/\)](#)
- [Galeries \(/galeries/\)](#)
- [Sa Il·lustríssima \(/sa-illustrissima/\)](#)

[Portada \(/\)](#) [Notícies \(/castafiore/noticies/\)](#) [Crítica \(/castafiore/critica/\)](#) [Entrevistes \(/castafiore/entrevistes/\)](#) [Opinió \(/castafiore/opinio/\)](#) [Vinyetes \(/vinyetes/\)](#) [L'Avenc \(/lavenc/\)](#)

Cercar

Cercar

Sota l'orgue del Pi. Tríptic d'Arvo Pärt

Oriol Saladrigas (<http://www.nuvol.com/autor/oriol-saladrigas>). Barcelona

(<http://www.nuvol.com/lloc/barcelona>).

/ 14.03.2015

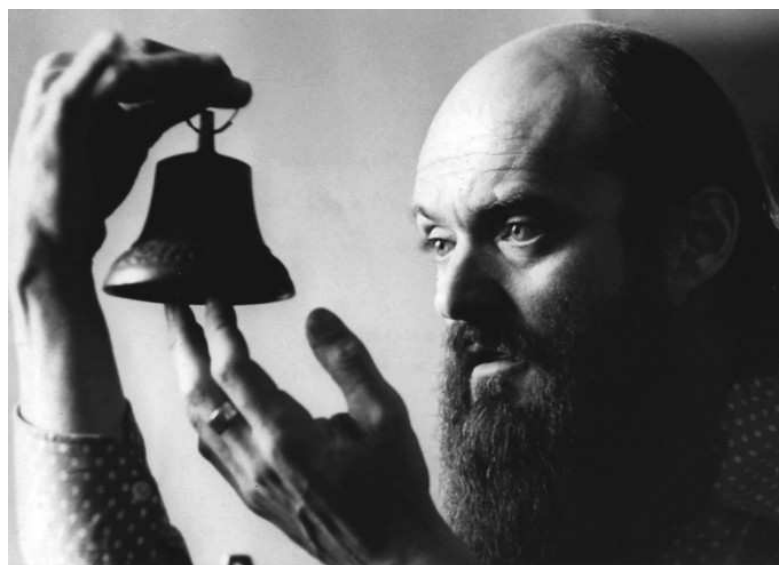
Follow @nuvol_com

M'agrada 24

Tweet 19

+1 0

L'estonià Arvo Pärt és el compositor convidat d'enguany al Cicle Coral de l'Orfeó Català. Sota el títol *Minimalisme sacre* es va celebrar un cicle de tres concerts centrats en la seva música. També s'hi interpretaren peces del compositor català Bernat Vivancos i del letó Peteris Vasks. Els intèrprets van ser el Latvian Radio Choir, i els cors de l'Orfeó Català.

(<http://www.nuvol.com/wp-content/uploads/2015/03/2015-03-08-ArvoPärt-01.jpg>)

Arvo Pärt

Està preciosa la basílica de Santa Maria del Pi. La rosassa monumental presideix la nau central com la lent d'un enorme telescopi des d'on es podria esguardar la dimensió desconeguda, com una porta espai temporal que et permetria saltar a un univers paral·lel. Un *big bang* petrificat. A l'altre extrem, al presbiteri, una escultura gòtica de la Mare de Déu, amb un nen als braços, s'alça damunt una columna de pedra. Sobre l'altar hi ha suspès un crucifix de fusta policroma. De la meravella del cosmos a la de l'home.

En aquest espai de pedra i llum, auster i magnífic, la música d'Arvo Pärt va pintar un retaule acústic extasiant. El volum basilical es va omplir dels sons eteris, que semblaven omnipresents, de les composicions del músic estonià que al setembre complirà vuitanta anys. Una música profundament reconfortant que venç i convenç per la seva austeritat de recursos. Música senzilla però no simple, que anhela la transcendència, la quietud per a la contemplació. L'enigma de la creació musical per desvetllar el misteri de l'home.

(<http://www.nuvol.com/autor/oriol-saladrigas>)

Oriol Saladrigas

(<http://www.nuvol.com/autor/oriol-saladrigas>)

80 articles publicats

Altres articles d'aquest autor

[Nou projecte participatiu a Sant Cugat](#)

(<http://www.nuvol.com/noticies/nou-projecte-participatiu-a-sant-cugat/>)

[Joan Maragall per a veu i piano](#)

(<http://www.nuvol.com/critica/joan-maragall-per-a-veu-i-piano/>)

[Bon dia al dematí](#)

(<http://www.nuvol.com/noticies/bon-dia-pel-dematí/>)

[Llegir la ràdio, escoltar un llibre](#)

(<http://www.nuvol.com/noticies/llegir-la-radio-escoltar-un-llibre/>)

[Tristan Perich s'instal·la a l'Auditori](#)

(<http://www.nuvol.com/noticies/tristan-perich-sinstal%2%b7la-a-lauditori/>)

Al plafó central del retaule hi ha el punt àlgid del cicle, la *Passió segons Sant Joan*, de 1982. En aquesta obra de setanta minuts de durada, Pärt segueix fil per randa el text que explica les darreres hores de la vida de Jesús. El paper central està en mans del quartet coral que interpreta l'evangelista, mentre el cor és l'encarregat de les intervencions del poble i els summes sacerdots del sanedrí. Dos solistes fan el paper de Jesús i Pilat. Tot plegat, amb un acompanyament instrumental de violí, violoncel, oboè, fagot i orgue.

L'obra té la cadència d'un mantra, i malgrat la riquesa (relativa) de recursos instrumentals, es basa en motius melòdics i harmònics que les diferents seccions utilitzen reiteradament. Va destacar el baríton **Rihards Millers** en el paper de Jesús, convincent i sobri, ben equilibrat entre la funció dramàtica del personatge i la preeminència narrativa del text. El quartet evangelista, molt equilibrat en conjunt, va sonar millor en les intervencions conjuntes que en les individuals. El cor, esplèndid en el so, ferotge en l'arrencada inicial, pietós en l'amén conclusiu, té relativament poques intervencions, i això va fer que el públic en gaudís comparativament poc.

Tot el contrari va passar en el concert del divendres a la nit, on el cor tingué un protagonisme absolut, i va lluir amb tot el seu esplendor. De l'alternança de les obres de Pärt amb les de **Bernat Vivancos** durant tota la vetllada en va resultar un diàleg interessant. Són dos autors que pinten amb una paleta de colors diferents, però amb la intenció comuna de fer que el ressò de la veu humana es converteixi, per un mecanisme inexplicat però infal·lible, en un ressò de l'ànima. I que utilitzen el text religiós com a punt de partida per avançar cap al transcendent.

La interpretació que el **Radio Latvian Choir** fa de les obres d'un i altre és de referència. Excel·lents tècnicament, el conjunt té un timbre particular i impecablement unificat entre les veus. Fins i tot, sovint, sembla que cada cantant s'hagi contagiats del timbre del conjunt, i les intervencions individuals, quan així ho vol el compositor, sobresurten d'un conjunt del qual vénen i al que tornen amb perfecta fluïdesa tímbrica. Simplement impecable.

Al capdavant de la formació coral, la direcció de **Sigvards Klava** és ferma, discreta en el gest, precisa en la indicació però respectant la flexibilitat que demana una música a la qual la brusquedat no li escau gens bé. Fa avançar el temps com si el temps avancés sol, dinàmic en la quietud, conduint un so que il·lumina com l'espelma davant d'una icona.

A la banda dreta del tríptic, el concert de diumenge va tenir color local. El Cor de Cambra, el Cor Infantil, el Cor de Noies i l'Orfeó Català van interpretar un programa, aquest sí, dedicat íntegrament a les obres de Pärt. El concert tingué un cert regust de Sant Esteve, amb els diversos cors alternant-se a l'escenari per interpretar-hi un parell de peces. Però va oferir la possibilitat d'escoltar registres nous de Pärt. El Cor Infantil va interpretar dues cançons infantils del recull *Viis laulu lastele* (1956 – 1960), que per temàtica i estil, van ser dos miniatures refrescants i diferents, plenes de gràcia i vivacitat. Per la seva banda, **Mercè Sanchís** va oferir dues peces per a orgue sol, i acompanyà el Cor de Cambra i l'Orfeó en dues intervencions més.

El Cor de Cambra no va acabar de trobar l'aplom i la serenitat que calia, i el neguit es va contagiar al so. En canvi, pletòric de convicció va resultar el Cor de noies, amb so amorosit als pianos i valent quan calia anar a dinàmiques o registres més extrems. L'Orfeó Català va arrencar el *Salve Regina* (<https://www.youtube.com/watch?v=fiCNNfqiUqY>) amb un uníson pianíssim còrporador, amalgamat amb l'acompanyament d'orgue, i que la massa coral va mantenir impecablement durant tot el primer passatge de l'obra, per retornar-hi al final.

El concert va acabar amb tots els cors interpretant conjuntament *Da nobis pacem* (<https://www.youtube.com/watch?v=PRFICrOOBy8>), que també va cantar el LRC divendres al vespre. La disposició dels cantaires envoltant el públic va multiplicar l'efecte embolcallant que, ja de per si, té la música de Pärt. I és la millor mostra de l'efecte irresistible de la seva música, que amb un mínim d'elements rítmics i harmònics aconsegueix transmetre un missatge profundament humà i compassiu, i elevar una súplica de pau universal.

El tríptic es tanca. L'eco de la música de Pärt es perd entre les voltes de creueria com el fum d'una llàntia apagada.

Etiquetes:

[Arvo Pärt](http://www.nuvol.com/tag/arvo-part/) (<http://www.nuvol.com/tag/arvo-part/>) | [Bernat Vivancos](http://www.nuvol.com/tag/bernat-vivancos/) (<http://www.nuvol.com/tag/bernat-vivancos/>) | [Latvian Radio Choir](http://www.nuvol.com/tag/latvian-radio-choir/) (<http://www.nuvol.com/tag/latvian-radio-choir/>) | [Mercè Sanchís](http://www.nuvol.com/tag/merce-sanchis/) (<http://www.nuvol.com/tag/merce-sanchis/>) | [Orfeó català](http://www.nuvol.com/tag/orfeo-catala/) (<http://www.nuvol.com/tag/orfeo-catala/>) | [Pēteris Vasks](http://www.nuvol.com/tag/peteris-vasks/) (<http://www.nuvol.com/tag/peteris-vasks/>) | [Rihards Millers](http://www.nuvol.com/tag/rihards-millers/) (<http://www.nuvol.com/tag/rihards-millers/>) | [Sigvards Klava](http://www.nuvol.com/tag/sigvards-klava/)

(<http://www.grup62.cat/libre-laguila-negra-191136.html>)

(http://ad.nuvol.com/openx/www/delivery/ck.php?oparams=2_bannerid=192_zoneid=54_cb=83f80647b3_oadest=http%3A%2F%2Fwww.nuvol.com%2Ftag%2Fmerce-sanchis%2F)

+ Llegits

- 1 [Neus Català: "No he plorat mai davant d'un nazi"](http://www.nuvol.com/noticies/neus-catala-no-he-plorat-mai-davant-dun-nazi/) (<http://www.nuvol.com/noticies/neus-catala-no-he-plorat-mai-davant-dun-nazi/>)
- 2 [Mor Joaquim Molas](http://www.nuvol.com/noticies/mor-joaquin-molas/) (<http://www.nuvol.com/noticies/mor-joaquin-molas/>)
- 3 [Lluís Calvo se'n va a la selva](http://www.nuvol.com/entrevistes/lluis-calvo-sen-va-a-la-selva/) (<http://www.nuvol.com/entrevistes/lluis-calvo-sen-va-a-la-selva/>)
- 4 [Enric Gomà: "La norma podria ser més amable"](http://www.nuvol.com/entrevistes/enric-goma-la-norma-podria-ser-mes-amable/) (<http://www.nuvol.com/entrevistes/enric-goma-la-norma-podria-ser-mes-amable/>)
- 5 [Per què no pago els articles que publico?](http://www.nuvol.com/opinio/per-que-no-pago-els-articles-que-publico/) (<http://www.nuvol.com/opinio/per-que-no-pago-els-articles-que-publico/>)
- 6 [Amigo español](http://www.nuvol.com/opinio/amigo-espanol/) (<http://www.nuvol.com/opinio/amigo-espanol/>)
- 7 [Set anys i un dia](http://www.nuvol.com/opinio/set-anys-i-un-dia/) (<http://www.nuvol.com/opinio/set-anys-i-un-dia/>)
- 8 [Kosmopolis, la festa de la literatura](http://www.nuvol.com/noticies/kosmopolis-la-festa-de-la-literatura/) (<http://www.nuvol.com/noticies/kosmopolis-la-festa-de-la-literatura/>)
- 9 [Periodisme o comunicació?](http://www.nuvol.com/opinio/periodisme-o-comunicacio/) (<http://www.nuvol.com/opinio/periodisme-o-comunicacio/>)
- 10 [Per a Joaquim Molas i en memòria seva](http://www.nuvol.com/noticies/per-a-joaquin-molas-i-en-memoria-seva/) (<http://www.nuvol.com/noticies/per-a-joaquin-molas-i-en-memoria-seva/>)

Activitat recent

 Cristina Viñas recomana **Sergi Belbel** tradueix 'Fedra' de Racine.
fa cosa d'un mes

 Lletres que diuen paisatges
49 persones ho recomanen.

 La Vanguardia publica el polèmic article de Sánchez Piñol
236 persones ho recomanen.

 Tots els 29 de desembre amb Claudi Arimany | Núvol
31 persones ho recomanen.

Complement social de Facebook